

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/131/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112011664
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112011664.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Ondreja Samaša v trestnej veci proti obžalovaným W. W. a M. W., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, e/, ods. 2 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr.zák., na verejnom zasadnutí dňa 11. decembra 2014 prejednal odvolania obžalovaných W. W. a M. W. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10.10.2013, sp.zn. 4T/142/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných W. W. a M. W. z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. októbra 2013, sp. zn. 4T/142/2012 boli obžalovaní W. W. a M. W. uznaní za vinných a to každý z nich samostatne zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, e/, ods. 2 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 138 pís. b/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

obžalovaný W. W.

ako starý otec maloletého K. S., narodený XX.XX.XXXX od presne neustálenej doby až do 06.03.2012 počas predchádzajúcich približne troch rokov (približne od začiatku roku 2009) bez vzájomnej dohody s obvinenou M. W. bil svojho vnuka maloletého K. S., ktorý v tom čase s ním žil v spoločnej domácnosti na ul. 2X. T. XXXX/XX, G. knihami po hlave, opakovane kopal maloletého K. S. do nôh a keď spadol, stúpал bosou nohou po chrbte maloletého, bil ho elektrickou šnúrou od televízora, varechou a pracháčom, zamykal maloletého do jeho izby a zamedzoval mu tak pohyb po byte, uzamknutím toalety mu znemožňoval prístup na WC z dôvodu čoho bol nútený vykonávať malú potrebu z okna, vulgárne mu nadával, opakovane minimálne 13-krát mu zviazal reťazou ruky za chrbtom a takto zviazaného ho reťazou priväzoval k radiátoru a stoličke a ani keď maloletý kričal a plakal od bolesti, napriek čomu ho neodviazal,

pričom vyšetrením maloletého znalcom z odboru psychológie - klinická psychológia detí bolo zistené, že konaním obžalovaného maloletému K. S. bolo spôsobované psychické a fyzické utrpenie v zmysle týrania a mal. K. S. trpel syndrómom týranej osoby,

obžalovaná M. W.

ako matka maloletého K. S., narodený XX.XX.XXXX od presne neustálenej doby až do 06.03.2012 počas predchádzajúcich približne troch rokov (približne od začiatku roku 2009) bez vzájomnej dohody s obvineným W. W., s ktorým v tom čase spolu so synom mal. K. S. žili v spoločnej domácnosti na ul. XX. októbra XXXX/XX, G. minimálne 8-krát zamkla svojho syna maloletého K. S. do jeho izby a uzamknutím iných častí bytu zamedzovala maloletému voľný pohyb po byte, uzamknutím toalety mu znemožňovala prístup na WC, z dôvodu čoho bol maloletý nútený vykonávať malú potrebu z okna,

kopala ho do spodnej časti tela, vulgárne mu nadávala, po maloletom hádzala poháre, pričom trafila pohárom do chrbta maloletého, bila ho varechou po rukách,

pričom vyšetrením maloletého znalcom z odboru psychológie - klinická psychológia detí bolo zistené, že konaním obžalovanej maloletému K. S. bolo spôsobované psychické a fyzické utrpenie v zmysle týrania a mal. K. S. trpel syndrómom týranej osoby

Boli za to odsúdení nasledovne:

obžalovaný W. W. podľa § 208 odsek 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písmeno j) Tr. zák. za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere osem rokov nepodmienečne s tým, že podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

obžalovaná M. W. podľa § 208 odsek 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písmeno j) Tr. zák. za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere osem rokov nepodmienečne s tým, že podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Tr. zák. bola obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej pätnásťdňovej lehote obžalovaní W. W. a M. W. odvolania do všetkých jeho výrokov. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom pôvodne spoločne zvolenej obhajkyne zhodne namietali správnosť napadnutého rozsudku s poukazom na to, že zo spáchania skutku, ktorý sa každému z nich kladie za vinu sa vôbec necítia byť vinnými, pretože skutok nespáchali a v konaní došlo k porušeniu ich práv na spravodlivý proces zaručený článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď prvostupňový súd odmietol vykonanie dôkazov navrhovaných obhajobou a to vypracovanie nového znaleckého posudku a vypočutím ďalších svedkov. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo svedeckých výpovedí oznamovateľa Mgr. W. a ďalších obyvateľov bytového domu a ich susedov, s ktorými mali konflikty od doby, kedy sa tam nasťahovali, pričom títo svedkovia - zvyknutí na ticho a klud - posudzovali ako agresívne konanie zvýšený hlas obžalovaného, ktorým iba usmerňoval konanie maloletého K.S. ako hyperaktívneho dieťaťa, u ktorého sa prejavuje syndróm ADHD. Žiadny z ošetrovateľov lekárov maloletého v posudzovanej dobe - MUDr. Kvasnička, MUDr. Harinková ani MUDr. Oríšek nezistili pri vyšetrení maloletého žiadne známky fyzického násillia na jeho tele, s čím sa prvostupňový súd v rámci hodnotenia dôkazov nevysporiadal a rovnako sa nevysporiadal ani s výpoveďou klinickej psychologicky MUDr. Ruženy Dobiášovej, podľa ktorej u maloletého po jeho hospitalizácii vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne nezistila nevhodnosť sociálneho prostredia, ktoré by sa mohlo považovať za týranie a pritom maloletý ani nejavil známky fyzického týrania. Pokiaľ sa okresný súd vo svojom rozsudku opieral o znalecký posudok znalca PhDr. Andreja Franeka, k tomuto už v priebehu konania na súde prvého stupňa vzniesli námietky najmä s poukazom na to, že znalecký posudok bol vypracovaný po dobe dlhšej ako jeden mesiac odvetdy, ako bol maloletý zverený do výchovy a starostlivosti starých rodičov M., znalec maloletému počas vyšetrenia podsúval navádzajúce otázky a v konečnom dôsledku je potrebné výpovede maloletého považovať za vykonštruované tvrdenia, keď bol ovplyvnený a zmanipulovaný prostredím. Zistený skutkový stav podľa presvedčenia obžalovaných nenapĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby.

Obžalovaná M. W. v doplnení odvolania prostredníctvom novozvoleného obhajcu ešte uviedla, že jediný dôkaz v súvislosti s jej osobou je výpoveď jej maloletého syna, z ktorého vychádzal v záveroch svojho znaleckého posudku aj znalec, ktorý sám konštatoval, že maloletý je slabomyseľný a ťažšie chápe realitu mimo seba, preto na uznanie jej viny bolo potrebné zabezpečiť iné dôkazy, ktoré by skutočne preukázali, že svojmu synovi spôsobovala akékoľvek utrpenie. Maloletý pritom sám spomínal iba situáciu, keď počmáral steny bytu, čo bol jediný prípad, kedy ho zamkla v izbe, čo však nemôže byť automaticky považované za týranie. V ďalšej časti svojej výpovede ju maloletý už nespomína a zrejme preto znalec PhDr. Andrej Franek vo svojom znaleckom posudku uvádza, že pokiaľ ide o spôsobované psychické a fyzické utrpenie v zmysle týrania vo vzťahu k maloletému ako jeho pôvodcu jej otca W. W. s tým, že jej, obžalovanej M. W. sa to týka iba čiastočne. Ona sama možno aj z dôvodu podmienok v akých sama vyrastala, nebola dobrou matkou, od detí bola často preč a výchovu ponechávala na starých rodičov, avšak svoje deti nikdy netýrала. Pokiaľ maloletému N. zakázala chodiť k svojmu mladšiemu bratovi, bolo to len z dôvodu, že svojmu bratovi robil zle, pichal ho do očí a chcel ho vybrať z postieľky. Pokiaľ sa týka

údajného páchania skutku po dlhší čas, tak ona sa v domácnosti zdržiavala iba sporadicky a v priebehu roku 2011 bola istý čas aj v Rakúsku, kde si hľadala prácu. Aj preto ju nikto so svedkov v domácnosti jej otca W. W. nevidaval a všetci v súvislosti s prejedávaným prípadom spomínajú iba jej otca. Na podklade uvedených dôvodov sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a s poukazom na § 322 ods. 1 Tr. por. vrátenia veci okresnému súdu na jej opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípadne, aby ju krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. spod obžaloby sám oslobodil podľa § 285 písm. c/ Tr. por., pretože nie je preukázané, že skutok spáchala.

Obžalovaný W. W. v doplnení odvolania prostredníctvom novozvoleného obhajcu poukázal na to, že objektívnosť znaleckého posudku znalca PhDr. Andreja Franeka, z ktorého súd pri ustálení jeho viny vychádzal, je spochybnená predovšetkým s poukazom na okolnosti, za akých bol maloletý N. znalcom vypočúvaný, keď tomuto boli zo strany zúčastnených osôb niektoré odpovede podsúvané a mnohé odpovede maloletého sú neurčité a pripúšťajú aj iný výklad, než aký si znalec vo svojom posudku osvojil. Z výpovedí maloletého pred vyšetrovateľom v rozpore so závermi znaleckého posudku nevyplývala žiadna skutočnosť svedčiaca o tom, že by on maloletého fyzicky trestal a už vôbec nie o jeho údajnom týraní maloletého, keď znalec z posudku vychádzal z jeho zjavne prehnaných a nereálnych vyjadrení. Sám znalec pritom potvrdil skutočnosti, že schopnosť maloletého vnímať, zapamätať si a následne reprodukovať skutočnosti, ktoré prežil, je narušená a znížená, ťažšie chápe realitu a má narušené aj kauzálne myslenie, často nechápe vzťah príčina - následok a jeho spomienky sú neúplné. Napriek uvedeným skutočnostiam znalec pri vypracovaní svojho posudku vychádzal len z výpovede maloletého, ktorá však nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov a okresný súd bez toho, aby sa pokúsil o odstránenie väd posudku a nariadenia ďalšieho znaleckého skúmania psychického stavu maloletého, rozhodol o uznaní jeho viny napriek tomu, že s výnimkou spomenutého znaleckého posudku zo žiadnych dôkazov vykonaných v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nevyplývalo, že by sa spáchania skutku kladeného mu za vinu dopustil. Keďže výrok o vine musí vyplývať z jednoznačného záveru nevzbudzujúce dôvodné pochybnosti, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný, čo však okresný súd v napadnutom rozsudku nepreukázal a napriek tomu na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu vo veci rozhodol, navrhol napadnutý rozsudok vo vzťahu k jeho osobe zrušiť a v zmysle ustanovenia § 285 Tr. por. ho spod obžaloby oslobodiť. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu ešte dodal, že v prípade neprijatia jeho obhajobných tvrdení vo vzťahu k zavineniu je jemu uložený trest odňatia slobody trestom neprimerane prísny a v naznačenom prípade žiadal o uloženie trestu v nižšej výmere.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázala na správny a zákonný rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý pritom vykonal rozsiahle dôkazy a na ich podklade dospel k nielen správnym skutkovým zisteniam, ale aj k správnym právnym záverom, čo aj riadne odôvodnil a keďže v súlade so zákonom sú aj výroky o trestoch, uložených obidvom obžalovaným, navrhla odvolanie obžalovaného W. W. a obžalovanej M. W. zamietnuť ako nedôvodne podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené 19. decembra 2013, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní obžalovaných podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 11. decembra 2014 vykonanom v súlade s ustanovením § 293 ods. 7 Tr. por. v neprítomnosti obžalovaných W. W. a M. W., preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine a trestoch napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaných W. W. a M. W. nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom.

Napriek tomu, že obidvaja obžalovaní spáchanie skutku, ktorý bol každému z nich kladený za vinu popreli, súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o znalecký posudok znalca z odboru psychológie, klinickej psychológie detí PhDr. Andreja Franeka, ktorý svoje závery, podľa ktorých maloletý N. po dobu približne troch rokov trpel syndrómom týranej osoby, čo sa u neho prejavovalo

fyzickou bolesťou, plačom a strachom i situačným pomočovaním, veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil aj na hlavnom pojednávaní, a ani krajský súd nezistil žiadne právne relevantné okolnosti, ktoré by objektivnosť a správnosť záverov jeho znaleckého posudku spochybňovali, ale aj ostatné vo veci vykonané dôkazy, ktoré so závermi vyššie spomenutého znaleckého posudku korešpondoval, a o hodnovernosti ktorých taktiež neboli zistené žiadne pochybnosti, konkrétne najmä o výpoved' samotného maloletého poškodeného N., ale tiež o svedecké výpovede svedkov, bývajúcich v bytoch susediacich s bytom obžalovaných, Mgr. W. W., E. M. i F. O., resp. ich predchádzajúceho suseda z obdobia, keď ešte bývali v rodinnom dome na N. v Trenčíne - Ing. B. V., o výpovede pracovníčok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, oddelenia sociálno - právnej ochrany detí a sociálnej kurately Trenčín, svedkýň Mgr. V. N., Mgr. W. G. a Mgr. W. Q., ktoré v inkriminovanej dobe viackrát byt obžalovaných navštívili a v neposlednom rade aj o svedecké výpovede rodinných príslušníkov maloletého poškodeného N. - O. M. ml., jeho priateľky W. K. a Anny M., ale tiež o listinné dôkazy a z nich najmä úradné záznamy policajtov KR PZ v Trenčíne, Odboru poriadkovej polície, Pohotovostnej motorizovanej jednotky PZ Trenčín, ktorí na podklade oznámení susedov obžalovaných vykonali dňa 21.12.2011 šetrenie na mieste činu - včítane pohovoru s obžalovaným W. W., záznam Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, oddelenia sociálno - právnej ochrany detí a sociálnej kurately Trenčín z 8.6.2010, uznesenie Okresného súdu Trenčín zo 6. marca 2012, sp.zn. 31P 60/2012, ktorým bol maloletý poškodený dňom 6. marca 2012 predbežným opatrením odovzdaný do osobnej starostlivosti starých rodičov F. a O. M., na ktoré okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Svoje skutkové zistenia podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaných (nedôvodné spochybňovanie záverov znaleckého posudku znalca z odboru psychológie, klinickej psychológie detí PhDr. Andreja Franeka, keď navyše vzhľadom k veku maloletého poškodeného by jeho prípadné opätovné vypočúvanie znalcom k veciam, ktorých oživovanie v pamäti by mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jeho duševný a mravný vývoj, keďže sa jednalo o jeho týranie už neprichádzalo do úvahy), pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Nad rámec odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa krajský súd navyše poukazuje na to, že pokiaľ obidvaja obžalovaní tvrdili, že ich správanie k maloletému poškodenému N. bolo štandardné a že ani žiadny z ošetrovujúcich lekárov maloletého v posudzovanej dobe, včítane klinickej psychologičky MUDr. Ruženy Dobiášovej, nezistil pri jeho vyšetrení žiadne známky násillia ani nevhodnosť sociálneho prostredia, z výpovede svedka Ing. B. V., ktorý bol niekoľko rokov susedom obžalovaných v mieste ich predchádzajúceho bydliska na Krátkej ulici v Trenčíne vyplýva, že „aj keď obžalovaní žili takmer v neľudských podmienkach, bez elektriky, s vytrhnutou WC misou, z ktorej fekálie vyberali hrnčekom (všetky tieto okolnosti o spôsobe života obžalovaných sa svedkovi potvrdili po odkúpení ich domu, o čom bola vyhotovená aj fotodokumentácia), navonok dokázali vytvoriť dojem usporiadanej rodiny, chodili čisto oblečení a zjavne najedení“.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, pretože dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo spoľahlivo preukázané, že obidva žalované skutky sa stali a že ich spáchali obžalovaní W. W. a M. W.. Odvolacie námietky obžalovaných vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich. Rovnako nepovažoval za dôvodné ani námietky obžalovaných vo vzťahu k správnosti a zákonnosti konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, pretože nemajú podklad v obsahu spisu a vo vykonaných dôkazoch.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaných W. W. a M. W. u každého z nich samostatne ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. e/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., pretože každý z nich samostatným konaním a po dlhšiu dobu týral blízku osobu (vnuka, resp. syna) - maloletého N. S., nar. XX. augusta XXXX, pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku a ani v tomto smere odvolacie námietky ani jedného z obžalovaných nepovažoval za opodstatnené.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o trestoch odňatia slobody a o spôsobe ich výkonu. Trest odňatia slobody uložený samostatne každému z obžalovaných (W. W. a M. W.) podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j/ za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák. vo výmere 8 rokov zodpovedá u každého z obžalovaných všetkým zákonným hľadiskám

stanoveným pre ich ukladanie v zmysle § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaných trestných činov, vyplývajúcej z ich povahy, zo spôsobu spáchania a z hroziacich i reálne spôsobených následkov, tiež poľahčujúcej okolnosti, zistenej zhodne u každého z nich (príťažujúcu okolnosť ani u jedného z obžalovaných pritom správne nezistil), ako aj pomerom obžalovaných W. W. a M. W. a možnostiam ich nápravy z hľadiska účelu trestu, ich individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložené tresty odňatia slobody v takto stanovených výmerách sú súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obidvoch obžalovaných spoločnosťou.

Správne a v súlade so zákonom je aj zaradenie každého z obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože má svoje opodstatnenie v ustanovení § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky ani jedného z obžalovaných za opodstatnené, nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a treste v prospech obžalovaných na podklade nimi podaných odvolaní a preto odvolania obžalovaného W. W. a obžalovanej M. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.